

højelse af de direkte Skatter! og saa ende med Indrømmelser, der i Forhøjelse af selve Satserne regnes at ville indbringe ca. 2,800,000 Kr. Det gik, som det maatte gaa. Den Gang, vi sidst beskæftigede os med disse Lovforslag ved den sidste saakaldte eneste Behandling, udtalte jeg, at det vel neppe var hævet over nogen Tvivl, at naar vi saa disse Lovforslag igen, vilde de være endnu daarligere forringede, vilde de være endnu daarligere, end de vare i Folketingets Affattelse, endnu mere skadelige for den almindelige Befolkning. Det har vist sig at slaa til, men jeg maa indrømme, at de endogsaa overtræffe mine Forventninger i saa Henseende; saa slette, som de ere nu, saa ydmygende for de Anskuelser, som synes at have naturlig Plads i dette Ting, havde jeg dog ikke troet, de vilde blive. Programmet for den højtærede Finansministers Skattelovkompleks, det Princip, som han hævdede her i Salen og oppe i Landstinget, og som ogsaa i Dag er blevet nævnt af Finansministeren og de to Ordførere, var jo dette, at der maatte ikke ske nogen Forskydning i Forholdet mellem de direkte og de indirekte Skatter, Ligevægtsforholdet skulde bevares; skete der en Nedsættelse paa eet Omraade, maatte den ledsages af en tilsvarende Nedsættelse paa det andet Omraade. Det var i og for sig et godt konservativt Princip, typisk for den Regering, der hersker: Ingen Forrykkelse i Favør af den direkte Beskatning, som jo særlig gaar ud over de velstaaende; en saadan Forrykkelse vilde jo vanskeliggøre Lovforslagenes politiske Gennemførlighed og bringe Kurre paa Traaden i det idylliske Familieliv. Men paa den anden Side: Ingen Forrykkelse i Favør af den indirekte Beskatning, som jo ganske overvejende hviler paa Smaafolk; det vilde være et alt for groft Brud paa Programmer og Tradition og sætte alt for meget ondt Blod ude blandt Vælgerne. Det er dette Ligevægtsprincip, den højtærede Finansminister med stor Styrke hævdede baade hernede og navnlig i det andet høje Ting ved Forelæggelsen eller første Behandling af Skattelovforslagene. Deroppe udtalte han sig om, hvordan disse Lovforslag i Grunden ikke vare efter Folketingets Ønsker, efter Ministerens Ønsker; man havde strakt sig overmaade vidt for at gøre dem antagelige for Landstinget, for at gøre dem politisk gennemførlige, saa vidt, at man fik Indtryk af, at dermed var omtrent den Grænse naaet, som Finansministeren kunde tænke sig at naa til. Men hvilket sørgeligt Tilbageskridt har

han ikke maattet foretage, naar han og hans Partis Ordførere nu maa anbefale at vedtage Skattelovskomplekset i den Skikkelse, hvori det nu foreligger.

Lad os se paa de finansielle Totalvirkninger af det Forlig, som nu er afsluttet. Den højtærede Finansminister nævnede Tallene ganske flygtigt. Det samlede Kompleks af Skattelove i den foreliggende Skikkelse regnes at skulle indbringe 10,8 Mill. Kr., altsaa en Merindtægt af ca. 10 Mill. Kr. Som Finansplanen forelaa i Oktober, var den beregnet at skulle give et Plus af ca. 13 Mill. Kr., deri indbefattet de 1,2 Mill. Kroners Kommunitilskud, som jo ikke overfor Statskassen optræder som nogen egentlig Skat, og som vi derfor i denne Sammenhæng lade ude af Betragtning. Der bliver altsaa en Nedgang fra 11,8 Mill. Kr. til ca. 10 Millioner, i alt 1,8 Mill. Kr., det er en Nedgang med ca. 15—16 pCt. Men hvorledes fordeles saa denne Nedgang mellem de direkte og de indirekte Skatter? Efter Finansministerens egne Beregninger falder der kun en Nedgang paa ca. 800,000 Kr. paa de indirekte og ca. 1 Mill. Kr. paa de direkte Skatter. Det vil altsaa sige, at under de Forhandlinger, som ere foregaaede i Fællesudvalget — eller udenfor Fællesudvalget vil jeg snarere sige, de Forhandlinger, som ere foregaaede siden vi saa Skattelovforslagene sidst — er den indirekte Beskatning bleven nedsat med 11,1 pCt., men den direkte Beskatning med 22,2 pCt., præcis dobbelt saa stærkt, eller med andre Ord, for hver Krone, som Finansministeren har givet Slip paa i Ølskat, Brændevinsskat o. s. v., har han maatte give Slip paa præcis 2 Kr. i Indkomstsskat og Formueskat, hvad der navnlig bliver en Begunstigelse for de velstillede. Jeg forstaaer ikke, hvorledes baade den højtærede Finansminister og de to ærede Ordførere, som have haft Ordet, efter dette — og det bygger paa Tal, som stamme fra Finansministeren selv — stadig kunne hævde, at Forholdet mellem direkte og indirekte Skatter i det store og hele er bevaret, som det var tidligere. Dertil kommer i øvrigt, at disse Tal sikkert endda give et alt for lyst Billede af Forholdene, alt for meget i Finansministerens Favør. Det virkelige Forhold er sikkert langt mere uhyggeligt. Nedgangen i den indirekte Beskatning er, skulde jeg tro, noget højt anslaaet; jeg kan nævne som Eksempel, at der er regnet, at Forandringerne i Ølskatten ville give en Nedgang paa 316,000 Kr., hvoraf vistnok ca. 240,000